

ŽIVOT V LASKAVÉM PROTEKTORÁTU

Aleš Hušák se dlouho bránil veřejně se vyjadřovat k politice, ale pro *Reflex* nakonec svolil. Jeho názory na svět, ve kterém žijeme, budou pro některé čtenáře možná podobně stravitelné jako způsob, jakým téměř dvacet let řídil loterijní společnost Sazka. Ale **ROZHODNĚ STOJÍ ZA TO, JE ČÍST.**

Jste energický, sebevědomý člověk...

... počkejte, mně je skoro šedesát.

To je jedno, to není o věku. A proto vám třeba tak úplně nevěřím, že váš řidič se musí i pět let po vašem nuceném odchodu ze Sazky obloukem vyhýbat O2 areně. To přece nemůže být pro člověka vaší povahy takové trauma.

Ale to pořád platí! Zásadně tudy nesmí jezdit - a ví to i moje žena. Já ji prostě vidět nemůžu. Arenu jsem opravdu ani koutkem oka nezahlédl od roku 2011. Jakmile se o ní objeví informace v novinách, nečtu to. Pět let jsem neviděl webové stránky Sazky, když v televizi zahlédnu lo-

sování, přepínám. Je to pro mě syndrom ztraceného dítěte. Včera jsme byli s manželkou v divadle a potkal jsem tam svého kamaráda, jednoho z předních českých režisérů. Byl potupně vyhnán z divadla, z něhož za dvacet let vybudoval přední českou scénu, a pak dva roky nezavádil o práci. Řekl mi, že není schopen na to divadlo ani pomyslet, jak ho to bolí. To potvrzuju. Se Sazkou jako firmou to není tak vážné. To je, jako když člověk ztratí ženskou - musí si okamžitě najít jinou. Bylo jasné, že jednoho dne v Sazce skončím, ale u O2 areny jsem si to nedovedl představit. Chyba.

Takže je to pro vás čistě emoční záležitost, nehodnotíte to, ja-

kým způsobem Sazku vedou noví vlastníci.

Mně se moc líbí názor prezidenta Bushe, který říká, že se nechce vyjadřovat k Obamově politice, ať už si o ní myslí cokoli. Nebudu tedy říkat, co si myslím o tom, co dělají moji následníci dobře nebo špatně. Každý něco dělá dobře a něco špatně. To je normální. Ale můj vztah k Areně je opravdu emoční záležitost.

V chystané knize o Sazce kromě jiného tvrdíte, že pro vás celý příběh není ani příběhem konkrétního podniku, ale že vás víc zasáhl krach několika přátelství, která jste v něm navázal. Opravdu věříte v přátelství v byznysu,

zvláště tak brutálním, jakým je hazard?

Já jsem po podnikání v loteriích nahlédl i do dalších typů byznysu - třeba potravinářského - a musím říct, že v Česku je průmysl her a sázek, všimněte si, že neříkám hazardu, proti tomu, co se děje třeba právě v potravinářství, byznysem džentlmenů. Hry a sázky jsou u nás zákonem totiž velmi dobře sešněrovány. A já, i přestože příběh pádu původní Sazky byl brutálním procesem výměny vlastníků, a nikoli to, co je o něm mediálně prezentováno, věřím, že vztahy mezi lidmi v byznysu musí existovat. V mém konkrétním příběhu se sice lze dohadovat, kdo koho zradil

**BÝVALÝ
KRÁL SAZKY**

ALEŠ HUŠÁK

**POPRVÉ
O ČESKÉ POLITICE,
POLITICÍCH I SVÉM
NOVÉM ŽIVOTĚ
NA MENORCE**

Aleš Hušák
v roce 2008.
Dnes focení
striktně
odmítá.

a nezradil, ale pořád jde o lidský příběh. Jinak to nejde. Nemůžete nic řídit a obchodovat bez toho, že byste k těm lidem něco necítil. Když s někým obchodujete dlouho, nějaké city k němu prostě získáte. Nemusí být nutně přátelské, ale nějaké ano.

Ztratil jste jich hodně?

Ano. Ono je sice těžké říkat hodně, protože když se ocitnete úplně na vrcholu ledovce, tak jste zcela sám, jen kolem vás vane velmi studený vítr. Jenže odpovídáte nejen za sebe, ale za spoustu dalších lidí, kteří vám věří. A když ty lidi ztratíte, ukáže se velmi rychle, kdo byl kdo. To je velmi špatná zkušenost. Blízkých lidí jsem samozřejmě ztratil hodně. Na druhou stranu o těch, co zůstali, vím, že s nimi můžu fungovat dál, a to za jakýchkoliv okolností. Naštěstí jsem neztratil ty úplně nejbližší. Kvůli Sažce několika lidem ztroskotalo manželství. Což bylo daleko horší. **Lidé, kteří přijdou v loterii k velkým penězům, většinou skončí špatně. Nejsou na ně připraveni. Vy jste díky práci v Sažce peníze vydělal. Jak vás změnil?**

Říct, že vás peníze nezmění, je lež. Když máte k dispozici větší peníze, musí vás měnit. Prostě proto, že si můžete dovolit víc věcí než dřív. Měl jsem v životě možnost mluvit s mnoha opravdu bohatými lidmi – a všichni by vám potvrdili, že peníze mění člověka. Důležité je, jestli kvůli nim nepřestanete posuzovat některé životní situace správně a neztratíte schopnost soucitu. To je něco, čemu se dá říkat mravní maják. V tom jsem měl štěstí na rodiče. Přestože v životě vydělali docela dost peněz, zůstali skromní. Díky nim jsem měl před očima stále jakýsi korektiv. **Vyhodil jste někdy peníze za něco úplně nesmyslného? A co byla vaše nejlepší investice?**

Nejlepší investice v mém životě je moje manželka, paní Columbo-

TEN, KDO ŘÍKÁ, ŽE JSME UBOHÝ NÁROD NEBO ŽE SE ZA NÁS STYDÍ, TOHO LITUJU. MUSÍ MÍT HROZNÝ ŽIVOT.

vá, kterou nikdy nikdo neviděl. Je úžasná. Nejlepší investice je opravdu rodina. A jestli jsem peníze taky vyhodil? Jasně že jo, kolikrát jsem si kvůli tomu říkal, že jsem úplný kretén. Ale držím se zásady, že o utracených penězích nepřemýšlím. To mě naučil táta, který mě nabádal, ať si pamatuju dvě věci: každé zboží má svého kupce a promítní si to tvrzení, do čeho chceš. A za druhé: nikdy nelituj peněz, které jsi už vydal, protože už je nevrátíš zpátky. Nikdy. Akorát se z toho snaž poučit. A o to se snažím.

Jako člověk, který má zkušenosti s loteriem, což je byznys čistě o penězích a pouze po nich, a cestoval kvůli tomu po světě, znáte mentalitu jiných národů. Jsou Češi ve vztahu k penězům něčím specifictí?

Všichni lidé na světě jsou stejní. Proto mě uráží, když někdo říká, že Češi jsou xenofobové nebo rasisti. Samozřejmě že jsou lidi, kteří nemají rádi jiné lidi, ale když nemám rád paní Novákovou, neznamená to, že jsem rasista. Jistě – všechny národy nemají stejné výchozí a životní podmínky, jednají jinak, ale v základních, nejzákladnějších principech jsme stejní. O nás říkájí, že jsme závistiví. V tom případě ale neznám závistivější národ než Američany. A to neznamená, že je odsuzuju. O Holanďanech, že jsou škrti. Zase potom tvrdím, že na světě nenajdete větší škrtu, než jsou Američani. Jsme stejní, jen žijeme jinde. A tomu se musíme přizpůsobit. U nás ve střední Evropě a na severu museli naši předkové hlavně přežít zimu, což je determinovalo. Na jihu jsou lidi stejní, jen existenční starosti si nepřipouštějí tak intenzivně jako my. Svítí na ně sluníčko a vitamín D dostávají do sebe pod pumpou. Nejlépe to vidím na dětech svých přátel – přijedou na Ibiza na diskotéku a je úplně jedno, jestli tam sbalí Australanku Čech, nebo Holanďan, protože základní instinkty a návyky mají stejné. Nikdo z nich se příliš nezajímá, odkud pocházejí. Jsou z jednoho civilizačního prostoru. A s tímto pocitem obecně žijí. Pak ale zjistíte, že se jeden český novinář, kterého jsem si ještě nedávno opravdu vážil, dopustil následujícího výroku: „Ten náš ubohý národ.“ Strašné. Tomu člověku prostě neumím pomoci. Co je špatného na tom, když někdo říká „Čechy Čechům“? Mluvíme pochopitelně o občanství, ne o národu. Čecha definuju jako občana ČR a je mi úplně jedno, jestli je bílý, nebo čer-

ný. Že někdo používá spojení „stydím se za svůj národ“, to opravdu nechápu. Můžeme o sobě pochybovat, ale když objedete svět, zjistíte, že se nemáme se za co stydět. V naší kotlině jsme, na rozdíl od jiných národů, přežili přes tisíc let. Máme kusy škaredé historie, ale víc těch dobrých. Stydět se za sebe je asi stejný nesmysl, jako kdyby se za sebe styděli Francouzi a Angličani, že občas popravili své krále. Všude si prostě závidí, všude se podvádějí. Všude jsou zároveň lidi dobří, všude najdete člověka, jenž vám podá ruku, když se necítíte dobře. Ten, kdo říká, že jsme ubohý národ nebo že se za nás stydí, toho lituju. Musí mít hrozný život. **Velkou část roku žijete na ostrově Menorca. Proč jste se vy, který se nijak netají svým kritickým**

postojem k Evropské unii, usadil zrovna ve Španělsku? Vždyť byste mohl zmizet někam dál, kde byste se mohl cítit svobodněji.

Pozor, nepodsouvejte mi, prosím, že se netajím vztahem k Evropské unii, já si až do loňského roku dával velký pozor, abych se ani vláskem nedotkl politiky, tím myslím politiky ve smyslu politických názorů! **Já ale jen interpretuji vaše názory, které jste zveřejnil v dopisech svým dětem. Proč jste se tedy usadil na Menorce, která je součástí Unie?**

Rozhodnutí o našem pobytu na Menorce bylo v určitou dobu vteřinovým rozhodnutím mým a mé ženy. A nehrála v tom roli ani žádná Unie, ani Španělsko. Znovu vás opravím – neusadil jsem

se na území Evropské unie, žádný stát jménem EU neexistuje. A to mluvím jako právník. Usídlili jsme se v autonomní oblasti Baleárské ostrovy, která je shodou okolností součástí Španělského království. Bylo to boží rozhodnutí, protože to místo se nás obou dotklo tak, jak to zažil každý, kdo někam přišel a hned ucítil, že přesně po tom vždycky toužil. Známe ve světě na pohled krásnější místa, ale na Menorce je nám dobře, stejně jako je nám dobře v Krkonoších. **Vlastníte tam hektary vinic a produkuje víno, jehož značku však důsledně tajíte...**

... kdyby nějaký trošku investigativní novinář zapátral, tak by na to snadno přišel. **... a zároveň říkáte, že současní hodnoty vína je příběh, kte-**

rý kolem něj vytvoříte. Jaký je ten váš? To, že vyrábíte bílé víno uprostřed záplavy tradičních španělských odrůd, nebo že jste španělský vinař původem z českých hor?

Ta první teorie je správná. Všichni mí kolegové vinaři na ostrovech se zhlédli v červených odrůdách, jak je produkuje Rioja nebo Leon, a pokud měli i bílé, tak jen do počtu. Samozřejmě že španělské slunce vyhovuje více červenému. Ale my jsme si hned na začátku řekli, že vysadíme nejdříve bílá vína – červeným se sice bránit nebudeme, ale budou zase pro nás jen doplňková. A ukazuje se, že to bylo správné rozhodnutí. To ovšem neznamená, že každý hostinský nás automaticky bude vítat s otevřenou náručí jen proto, že děláme

MOJE MILÉ DĚTI 3

Úryvek z dopisu Aleše Hušáka, který napsal svým dětem a jenž se týká svobody slova

...
Cenzuru a omezování jim nepohodlných názorů často prosazují a provádějí zastánci politické korektnosti. Základní formou této aktivity je místo použití obyčejné lidské slušnosti (která jediná by měla být imperativním korektivem svobodné diskuse) autocenzura. Pomocí autocenzury si zastánci politické korektnosti díky monopolu v masmédiích našeho světa (jak ho oni troufale chápou) vynucují pocit morální nadřazenosti nad námi ostatními. Nástrojem politické korektnosti je nedat prostr jiným než jimi chápaným politicky korektním prohlášením a snaha odlišné názory označit tu jako za homofobní, tu rasistické či sexistické, nově módně xenofobní a populistické – a jejich nositele veřejně hanobit, vyhazovat z práce, nebo je dokonce za jejich názory trestně stíhat. Nositelé takových požadavků jsou právě často novináři, jak jsme toho svědky v poslední době v českých tradičních médiích nebo na internetových serverech. Šokující pak je, když po takových opatřeních volají disidenti včerejších politických pořádků, čímž jenom mnozí z nich prozrazují svoji bolševickou minulost. U vysokého úředníka Evropské komise, jenž neprožil část svého života v socialistickém táboře, to můžeme s pokrčením ramen označit jako důsledek neprožité zkušenosti. U člověka, který zažil komunistický kriminál, je to bohužel diagnóza. Nepochopitelné je to pak u některých někdejších exulantů, pokud nám nedojde, že by to mohl být ve skutečnosti jejich úkol.

Politická korektnost, milé děti, je vražda svobody slova v přímém přenosu.

A proč ti všichni shora jmenovaní prosazují taková opatření? Inu proto, že pochopili, že ztratili nebo ztrácejí možnost prosazovat pouze svoji představu pravdy, a chtějí dosáhnout, aby se u oltářů jejich světových názorů sloužila zase jenom jejich podoba mše svaté. Bolševik – ať už pravý, nebo levý – neumí nic jiného, protože na svobodnou diskusi nikdy zvyklý nebyl. Když pak v souboji s všeobecným veřejným míněním prohrává bitvu o svůj názor, zůstane mu v rukou pouze nálepkování odpůrců nebo návrh omezení svobody slova, ať už bude realizováno jakkoli.

bílé víno! I to musíte umět prodat, což není snadné, protože například hlavní část turistů na Menorce jsou Britové, kteří pijí všechno, jen ne víno. Ale na bílém je výhoda, že v podstatě vše, co se na Menorce vyrobí, se také prodá. Ovšem na tamním trhu se potýkáme s podobnými hrůzami jako v Česku – třeba když v supermarketu narazíme na lahev za 80 centů, což je cena, za kterou se víno opravdu vyrobit nedá. To je důsledek zvrácené dotační politiky. **Prý na Menorce pořádáte večírky podobné těm, jaké se odehrávaly ve filmu Vlk z Wall Street.**

Tomu nevěřte. To jsou novinářských pohádky. Netajím se, že se tam rádi setkáváme s kamarády. A je taky pravda, že když je člověk vinař, tak pije – a já se za to nesty-

dím. Pít víno je rozhodně správné poslání. Ale žádná z našich party se ani náhodou nedá srovnat s tím, jak se umí bavit sami Španělé. Garantuji vám, že pouliční party v našem městě během svátku svatého Jana je stokrát zajímavější a barvitější než večírky, na které narážíte v otázce.

Kromě toho, že pěstujete víno na Menorce a máte poradenství v Praze, začal jste psát eseje o vážných společensko-politických tématech, adresované primárně svým dětem. Proč?

Především – skutečně je píšou svým dětem, které je dostávají dokonce dřív než moje žena. Píšu je přednostně právě kvůli nim, až poté je posílám okruhu lidí, mezi nimiž je jedno webové médium, které je zveřejňuje. Jsou to sice po- →

litická témata, ale posunutá spíš do obecnějších rovin.

V jednom z vašich textů mě zaujal symbol popelnic, které straší před budovou české vlády. Ty pro vás symbolizují fakt, že naše vláda není pánem ve svém domě, protože není schopna je uklidit na méně důstojné místo. Co když je ale uklidí? Stane se automaticky pánem ve svém domě, ve své zemi?

Ty popelnice tam ale pořád jsou! Máte sice pravdu, že můžou být uklizeny, ale podstatné je něco jiného: odstranění nebo vystavení symbolu ještě neznamená, že věci začnou najednou fungovat. To, že jsme vybudovali symbolický obraz prvního prezidenta Masaryka, přece ještě neznamená, že naše země dospěla, kam on chtěl. V tomto textu jsem se ale především věnoval společenské smlouvě vlády se svými občany – a ta je podle mého hrubě narušována, pokud vůbec nějaká existuje. Shodou náhod hodinu před naším setkáním jsem si přečetl vyjádření premiéra Sobotky, že pokud on bude premiérem, nikdy nedopustí referendum o případném odchodu Česka z Evropské unie. Což je konkrétní doklad porušení oné společenské smlouvy. Ta má fungovat jako něco, co má občanstvo ochránit. Mě v tomto případě nezajímá Evropská unie, protože společenskou smlouvu s žádným občanstvem nikdy neuzavřela. Já jako občan ji chci uzavřít s tímto státem, ke kterému jsem loajální, protože tady žiji, platím daně, dodržuji zákony. A dnes si čtu premiéra, jenž řekne, že nedovolí lidem vyjádřit se. Pouze na základě tohoto prohlášení by dnes měli stát hlídací psi demokracie, novináři, v jedné řadě a ptát se: Pane premiére, máme tedy tomu rozumět tak, že jste právě oznámil, že jste moudřejší než občané? Že když hypoteticky sedmdesát procent obyvательства řekne ne, vy budete trvat na svém? Český předseda vlády se tedy bojí, že by občané hlasovali proti. Ale čeho se bojí? Co by se občanstvu anebo státu tak strašného a zásadního stalo? **Já premiérovo prohlášení čtu jinak – on přece nemluvil k našim lidem, ale uklidňoval Brusel, že případnému odchodu Čechů z Unie zabrání.**

Pak to ale znamená, že už de facto není českým premiérem, jen de iure, protože se postavil proti

S advokátkou Klárou Samkovou během vítězného soudního jednání s někdejší ČSTV

společenské smlouvě s vlastním obyvateľstvem. Já ho tímto nenuťm, aby vypisoval referendum, já jen kritizuji, co on sám a dobrovolně pronasl. Což je doklad mého tvrzení, že naše vláda není pánem ve svém domě. Kdyby byl náš premiér co k čemu, tak to, co se stalo teď v Bruselu, by musel označit za zradu evropských ideálů v přímém přenosu. Brusel přece slíbil Británii významné ústupky z daných pravidel a potvrdil tak, že jedna velká země může mít větší práva než ostatní. Dovedete si představit, že by se takto někdo bavil třeba s Litvou?

Odpůrci vaší teorie vám ale snadno namítnou, že zákony si přece přijímáme v Parlamentu sami.

Ale to vůbec není pravda! Náš Parlament, to už je ve srovnání s Bruselem něco jako zastupitelstvo Hradce Králové. To znamená, že může leda tak ovlivnit, jest-

li plánovaná místní silnice bude vyasfaltovaná, nebo na ní budou kostky. V Česku se teď například nemohou stavět dálnice, protože nám Evropská komise neschválila studie vlivů staveb na životní prostředí podle evropské normy EIA. Normální člověk přece musí vstát a ptát se: To myslíte opravdu vážně? Z médií se na nás valí, co všechno nemůžeme dělat, protože to „nebylo projednáno“ s Bruselem. V tom případě ale nepotřebujeme českou vládu. To at sem dosadí Brusel svého místodržícího, který nám bude nařizovat, co máme a můžeme dělat.

A není už tím místodržícím – jakýmsi bruselským protektorem – český premiér?

Já chování české vlády vůči Bruselu označuji za submisivní. Naše vláda není protektorátní, s tím nesouhlasím. Když někdo není pánem ve svém domě, není ani

protektorátní vládou. Ta totiž má většinou určeno, o čem může a nemůže rozhodovat. V České republice dnešní doby naše vláda jenom předstírá, že vládne. Ve skutečnosti zastupuje zájmy bruselských zájmů, protože slovo elit mi nějak nejde přes ústa. My prostě jen nejsme páni ve vlastním domě a premiér říká, že dokud tady bude, nenechá lidi rozhodovat. To je pohrdání. Nemůžou rozhodnout nic, všechno rozhoduje někdo jiný. Každý zákon, který chtějí přijmout, nejdřív musí poslat do Bruselu. K tomu nevidím důvod. Za minulého režimu jsem dělal legislativce v centrální bance, kde fungovaly federální a národní pravomoci. A přes ten velmi nedemokratický režim jsem si velmi dobře uvědomoval, že byly oblasti, do nichž si česká a slovenská vláda nenechaly od federálu nic vnutit. Dnes musí být zákony průřezově stejné v Praze i ve špa-

nělsku. Proboha proč? To nefunguje ani v takové federaci, jakou jsou Spojené státy.

To je tedy onen laskavý protektorát, o kterém taky píšete svým dětem?

Ano, já to, v čem žijeme, opravdu nazývám laskavý protektorát. **V čem je laskavý?**

Protože nás zatím nikdo nezavírá za „jiné“ názory. Stát se stal centrem pro šíření dobra, politické korektnosti, sedí tam určitá skupina lidí, která se rozhodla, že bude páchat dobro, ať to stojí, co to stojí. A to se zase zcela vymyká mým představám o obsahu společenské smlouvy mezi státem a občany. Tu přece uzavíráme především proto, abychom se cítili bezpečně. Jenže vláda peníze, jež za tímto účelem vybere, používá zcela jinak.

V dalším svém textu používáte příměr z karet. Podle vás ve hře vždy nastává situace, kdy se silnější a větší rozhodnou ze hry dostat menší a chudší, a to v okamžiku, kdy z nich nemohou více získat. Vy radíte těm slabším, aby důstojně a bez práskání dveřmi odešli sami. Co řeknete těm, kdo budou tvrdit, že pokud odejde Česko z Evropské unie, automaticky se zařadí do laskavého protektorátu Ruska?

Tento argument neberu. Znamená to, že od roku 1989 až do roku 2003, kdy jsme vstoupili do Unie, jsme byli v područí Ruska? Jak bychom mohli skončit v jeho mocenském poli, když jsme členy Severoatlantické aliance? Tvrzení o možném pozdějším vlivu Ruska je stejný nesmysl, jako kdybychom řekli, že se dostaneme pod abso-

lutní vliv Německa. To nemáme do konce věků mluvit s Němci, protože nám v uvozovkách – a teď je to velmi ošklivé vyjádření – zabili strýčka, pořád jim budeme vyčítat Lidice nebo 8. března 1944, kdy v Birkenau poslali do plynu 3800 židovských dětí, které odvekl z Československa? Nebo budeme Francii a Anglii vyčítat, že nás hodily přes palubu v roce 1938? A Rusko donekonečna nesnášet kvůli tomu, že tady po srpnu 1968 panoval příšerný režim – ve skutečnosti koncentrák – a my žili za ostatními dráty? Jak dlouho nás to má determinovat? Musíme provozovat vlastní sebevědomou politiku, která dokáže vyvažovat i ty nejsilnější velmocenské zájmy. A opravdu si nedovedu představit, že bychom se dobrovolně dostali pod vliv Rusů. Jakým způsobem? Že s nimi podepíšeme nové smlouvy? Nebo sem znovu vtrhnou se svými vojsky? Vysvětlí nám to náš premiér?

Co ovšem ekonomický argument našeho členství v Unii?

Každý, kdo rozumí ekonomice a podívá se na naši vzájemnou bilanci s Evropskou unií, snadno zjistí následující: My teď prý máme možnost získat 560 miliard korun. Šířitelé dobra a laskavého protektorátu nám spočítají, že po odečtení všech peněz, které různým způsobem do Bruselu pošleme, nám ještě pořád zůstane zhruba sto miliard korun, jež bychom bez členství v Unii nikdy nezískali. Rád bych ovšem připomněl, že každý rok posíláme mimo tuto zemi zhruba 300 miliard korun na dividendách. A z těchto peněz, které prostřednictvím daní

OPRAVDU SI NEDOVEDU PŘEDSTAVIT, ŽE BYCHOM SE DOSTALI POD VLIV RUSŮ. JAKÝM ZPŮSOBEM?

vyberou cizí vlády venku, nám část Unie v dotacích vrátí. Jenom čeští politici si myslí, že naši lidé jsou tak hloupí, že to nevědí. Navíc jsme snad jediný stát Unie, který si vymyslel třicet až čtyřicet dotákových programů, do nichž evropské peníze neefektivně rozdělil. Ve Španělsku poslali všechny peníze na infrastrukturu a postavili ji za to. Tečka, nazdar, hodiny. A dnes mají nejrychlejší vlaky v Evropě a dokonale dálnice. **Nejen Evropskou unií je ovšem naše politická reprezentace umanutá. Zlepšení života má být na obzoru díky novým zlepšovákům ministra financí Babiše – například elektronické evidenci tržeb nebo povinnému kontrolnímu hlášení.**

Problém naší politické reprezentace spočívá v tom, že místo toho, aby bránila onu společenskou smlouvu a vytvářela pracovní příležitosti, soustředila se za každou cenu na vybírání daní. Zpočátku jsem si: Ano, je rozhořčený, jak stát utrácí peníze, které mu ode-

zdá na daních, a chce s tím něco dělat. Jenže se Babiš jako politik vydal špatným směrem. Kontrolní hlášení a EET jsou opravdu k ničemu. Kvůli čemu je zavádí? Kvůli osmnácti miliardám do rozpočtu? Když už, nebylo by lepší přemýšlet, jak peníze vytáhnout například z velmi prosperujících bank? A kontrolní hlášení? Shodou okolností existují i ve Španělsku. A tam všichni vědí, že je to úplně zbytečný nástroj. Pokud jsme definovali kapitalistický systém jako ten neefektivnější – a asi nic lepšího vymyšleno fakt nebylo –, tak na jedné straně musíme mít mantinely, ale na druhé straně volnost. Ničemu nepomůžeme, budeme-li vybírat 18 miliard korun vydáváním stvrzenek. To je budou zákazníkům tisknout i šatnářky a prodavači v bufetu divadla, kde jsem včera byl? Naše vláda zkrátka nedělá politiku ve prospěch lidí, oni dělají klasickou levičáckou politiku vybírání daní a jejich následného neefektivního přerozdělování podle názorů šířitelů dobra. Babiše tedy opravdu volit nebudu, ale nejenom kvůli jeho pokladnám a hlášením. Kromě toho mi totiž vadí, jak jeho firmy vyhrávají jedno státní výběrové řízení za druhým. Proč ne, ale jejich vlastníkem nemůže být zároveň ministrem financí. Já můžu věřit, že je všechno čisté, ale tak to není. Nemůže být. Babiš je schopný podnikatel, v mnoha věcech má pravdu, ale musí se rozhodnout, jestli chce dělat politiku, nebo byznys. Obojí dohromady nejde. Kdyby Donald Trump zvítězil v amerických prezidentských volbách, bude sta-
vět dál mrakodrapy? Asi ne, že. ❏

▼ INZERCE

Talisman, nový sedan střední třídy od firmy Renault

Renault představil nedávno svůj nový velký sedan se sugestivním jménem **TALISMAN** s klasickou tříprostorovou karoserií. Nový vizuální podpis značky Renault má podobu světel denního svícení ve tvaru písmene C, která sahají až po nárazník. **TALISMAN** je v závislosti na verzi vybaven světlomety Pure Vision s moderní technologií full LED.

TALISMAN byl vybaven technologickými prvky a inovacemi, které jej odlišují od ostatních vozidel v dané kategorii. Tablet Renault s online připojením R-Link 2 je dostupný s 8,7" obrazovkou orientovanou na výšku, která má v této kategorii premiéru. **TALISMAN** je také vybaven technologií Multi-Sense, která řídí a koordinuje technologie za účelem zajištění dokonalého

zážitku z jízdy. Ovládá především systém 4Control, elektronicky řízené tlumiče, řízení, motor a převodovku EDC. Dále obsluhuje palubní přístroje, jakož i zvuk motoru a ambientní osvětlení, a to prostřednictvím čtyř předprogramovaných režimů: Comfort, Sport, Eco, Neutral, nabízí i individuální režim. **TALISMAN** pohání pětice motorů o relativně nízkém zdvihovém

objemu 1,6 litru, ale s vysokým výkonem a účinností. Široká paleta motorů **TALISMANU** obsahuje mimo jiné zážehový agregát Energy TCe 200 a vznětový jednotky Energy dCi 160 a Energy dCi 130, nabízené u nového ESPACE. Na jaře bude tento model nabízen také v kombi verzi Grandtour, která má všechny atributy sedanu.

